

EMILIO GIMTADIENIS, BET BE EMILIO

Emilis skubėjo namo. Nors po paskutinės pamokos visi liko klasėje dėl vienos mergaitės gimtadienio, o Emilis buvo bene didžiausias visos mokyklos saldumynų mėgėjas, jis šypsojosi.

– Turiu paskubėti, – tarė sau, o tada ėmė bėgte bėgti.

Ir skubėjo Emilis ne šiaip sau – šiandien ta diena, kai po penkių mėnesių darbo su varžtais varžteliais, atsuktuvais, brėžiniais, išleidus gimtadienio santaupas, po sunkiausio gyvenime sprendimo (pats pagalvok ir tikrai suprasi!) parduoti žaidimų konsolę ir daugybės valandų užsidarius savo šeimos nedidelio namo nedideliame garaže, kai po... Žinot, jau ir pats pamiršau, apie ką kalbėjau!

– Nesibaigiantys guminukai, – nurijo seilę berniukas. – Aš tapsiu geriausio pasaulyje išradimo išradėju!

Grižęs Emilis šoko vidun pro duris ir pametęs kuprinę čiupo prie kitų raktų prikabintą garažo pultelį. Kai jau sukosi ketindamas eiti atgal...

– Jaunuoli, – išgirdo mamos balsą, kurio tonas, Emilis iš patirties žinojo, nežadėjo nieko gero.

– Ką? – atsiliepė iš tarpdurio.

Vietoj atsakymo pasigirdo artėjantys žingsniai ir tuoj pasirodė mama.

– Kas yra, mama?

– Vyksta gimtadienis, o sukaktuvinininko tai nėra, – skėstelėjo rankomis ji.

Emilis pagalvojo, kad kuri nors mamos draugė, su kuria ji, matyt, planavo susitikti, pamiršo susitikimą, buvo pagrobta marsiečių arba šiaip įkrito į kokią netikėtai į Žemę təkstelėjusio meteorito tiesiai po kojomis paliktą penkių kilometrų skersmens duobę.

– Ką padarysi, gal dar ateis, – lygiai taip pat rankomis skėstelėjo ir Emilis.

– Ateis, sakai?

– Nežinau, mama, – berniukas nekantravo per dalį sekundės atsidurti garaže prie savo naujausio išradimo. – Paskambink ir paklausk.

Vis dėlto Emilis iš mandagumo nusprendė dar minutėlę pastovėti, nepalikti mamos tokios subjurusios nuotaikos – bent jau palauks, kol ji paskambins tai dingusiai draugei!

Mama prisidėjo telefoną prie ausies.

– Pamatysi, mama, tuoj ateis, – patikino berniukas.

Bet, didžiulei Emilio nuostabai, ėmė skambėti... išmanusis laikrodis ant jo paties riešo!

– Mama, atrodo, supainiojai numerius, – nusijuokė vaikas, o tada pridūrė: – Ir aš jau eisiu į garažą.

– Kol tavo klasė ir mokytoja valgys tavo gimtadienio tortą?

– Aha, kol mano... – atkartoją jau nusisukęs Emilis, bet tuoj sustojo ir atsigręžė į mamą. – Ups, pamiršau!

– Tai gali vietoj garažo skubintis atgal į mokyklą, – mirktelėjo mama.

– Bet mama, aš labai...

– Emili, ten juk tavo draugai, – pertraukė ji sūnų. – Ir gimtadienis tavo.

– Bet mano išra...
– ...dimai palauks, – vėl pertraukė mama, kuriai Emilis
ką tik sugalvojo naują vardą – Ponia Pertraukėja.
Berniukas tik liūdnai atsiduso.
– Gerai jau, Ponia Pertrau... mama.
Ir pakabinęs garažo pultelį į vietą patraukė ten pat, iš
kur ką tik atskubėjo.

